

Demontáž Evropy pokračuje...

(srpen 2016)

Politická krize nejednotné Evropské unie pokračuje a demontáž Evropy, zmítaná uprchlickou krizí, je na dosah ruky. Postupná destrukce evropského systému se stává každodenním jevem a úplná demolice Evropy je latentní hrozbou. Nezlomná Mutti Merkel vždy v jinak barevném saku neustává ve svém politickém úsilí, snaží se obhájit svou migrační politiku a zachránit co se dá. Podnikla proto v srpnu spanilé jízdy po evropských zemích, zejména po evropském Středo-Východu. Neúspěšně jednala s místními politickými špičkami, které se většinou s její politikou „otevřené náruče“ pro imigranty neztotožňují a nemají pražádný zájem se na ní podílet. Občané jejich vlastních zemí jsou totiž většinou proti jakémukoliv přijímání z velké míry problematických imigrantů z Asie a Afriky. Nepomohou tomu ani kvóty stanovované Evropskou unií, proti kterým se většina států bouří a odmítá je respektovat.

Názory lidí na nepřizpůsobivé imigranty kvóty nezmění. Dokázal to ve svém happeningovém představení odpůrce imigrantů a terorismu akademicky vzdělaný Martin Konvička and company. Jeho vystoupení na Staroměstském náměstí mělo připomenout obyvatelům Prahy, České republiky i cizincům v několika barvitých obrazech, zpodobňujících invazi Islámského státu do republiky, že nebezpečí číhá všude. Zatím šlo však jen o imaginární, zinscenované divadlo, ač převleky „herců“ a makety zbraní byly dokonalé a autentické natolik, že zmátly některé dezorientované našince a cizince a zapůsobily na ně zcela realisticky. Představení bylo úředníky Magistrátu hlavního města Prahy povoleno a mělo být připomínkou a pozdním protestem proti invazi vojsk Varšavské smlouvy a ruské okupaci Československa 21. srpna 1968. Ač bylo zcela zřejmé, že šlo jen o zdařilé divadlo, nicméně vyvolaná panika mezi několika přihlížejícími jedinci se slabšími nervy byla příčinou toho, že konvičkovci byli povoláni městskou policií k podání vysvětlení na policejní služebně. Hravost, recesismus a švejkovství je českému národu vlastní. Kdyby si turisté i našinci přečetli pořádně Haškova Švejkova dobrodružství či Jirotkova Saturnina, ani by se tomuto divadlu moc nedivili.

V cukru-letu navštívila Angela Merkel na jeden den v srpnu Prahu. Ač si po předchozích uspokojivých rozhovorech s českým pragmatickým premiérem Bohuslavem Sobotkou, který je mistrem uhlazeného politického lavírování, myslela, že se nějak o imigrantech dohodne, nepochodila. Ani u prezidenta Miloše Zemana, byť ji přivítal s kyticí, neuspěla. Prý si ilegální imigranty do Německa pozvala sama, tak ať se o ně postará. K tomu jí dopomáhej kniha o čecháčkovství – *Osudy dobrého vojáka Švejka*, kterou darem od prezidenta, známého šprýmaře, dostala. V zákulisí se nechal slyšet a na její návštěvu reagoval i bývalý prezident Václav Klaus. Její migrační politiku zhodnotil negativně. Jak jinak? Ostatně volby se u nás blíží a tak se jako obvykle před volbami – a migrace je volebním tématem číslo jedna – naši politikové snaží v otázce migrace „hájit zájmy“ většiny našeho lidu a získat tak cenné politické body. U příležitosti návštěvy německé kancléřky Merkel v Praze bylo nahlášeno devět demonstrací. Na jedné straně merklovci, na druhé konvičkovci. Hlas lidu, hlas boží a lid dal veřejně najevo, co

si o současné migraci a imigrantech myslí. Jedni s ní sympatizovali, ale většina byla proti ní a došlo i na píšťalky a hákové kříže. Její politika byla označena za „sebevražednou“, Merkel za „vraha Evropy“ a bylo dokonce požadováno, aby byla postavena před mezinárodní tribunál a souzena jako válečný zločinec. Na všechny jednou dojde! Soud nesoud, boží mlýny melou pomalu, ale jistě a voliči to Merkel v Německu jednou pěkně spočítají.

Nejen Němcům, ale také většině Evropanů již dochází trpělivost s migrační evangelicko-socialistickou politikou značky Merkel. Neboť to jsou především oni, kteří musí nést její neblahé následky se všemi jejími negativy, dopadajícími na evropskou společnost neustále ohrožovanou teroristickými útoky. V důsledku imigrace a brexitu rozvrácená a destabilizovaná Evropa je zdrojem psychického napětí jejich obyvatel a vzrůstající, těžko kontrolovatelné a nevyzpytatelné agrese jednotlivců. I když koncem srpna si německá kancléřka Angela Merkel začala sypat popel na hlavu a přiznala nedostatečnost opatření ohledně imigrantů, nevzdává se a vyhrožuje neposlušným zemím, které odmítají kvóty stanovené pro přijetí uprchlíků, sankcemi v podobě neposkytnutí dotací a peněz z evropských fondů.

Srpnová neúspěšná mise Merkel po evropských „vládnoucích sídlech“ v mnohém připomíná neúspěšnou misi byzantského císaře Manuela II. Palaiologa (1391–1425) po evropských „panovnických dvorech“ v době ohrožení Byzance, Balkánu a nakonec i celé Evropy osmanskými Turky.¹ Císař osobně objížděl evropské panovníky a vedl diplomatická jednání s představiteli středoevropské aristokracie s cílem získat je pro antiosmanskou koalici. Jeho prosby zůstaly oslyšeny a pokusy o vytvoření jednotné aliance proti Osmanům a islámu byly marné. A jak do dopadlo, všichni víme. Po dobytí Konstantinopole Turci zaplavili Balkán a byli zastaveni až před Vídní. Invazi islámu do Evropy ve středověku nepomohly ani četné křižácké výpravy Evropanů na Balkán a do Malé Asie. Nyní je situace trochu jiná, protože nevyzpytatelní a problémoví nositelé islámu asijského a afrického původu míří přes Balkán především do západní Evropy, která byla koncem středověku a začátkem novověku osmanské invaze ušetřena.

Politická situace v Evropě houstne. Davy migrantů, přestože jich Turecko řadu zadrželo v uprchlických táborech a zastavilo prozatím jejich pochod na Bělehrad, Vídeň, Paříž, Brusel, Londýn či Prahu, se dál valí do Evropy. Jižní unijní hranice v Itálii je v podstatě jen fiktivní a nedostatečně zabezpečená, a proto nadále prostupná pro imigranty z Afriky. Ti se na kocábkách všeho druhu snaží dostat přes Středozemní moře do země zaslíbené, do Evropy, zejména však – našťástí pro nás – do západní, protože země „medem a strdím oplývající“ v srdci Evropy většinou opovrhují.

Nyní relativně z trochu jiného soudku. Pařížská Eiffelovka prý má velkou konkurenci. V její blízkosti v centru Paříže, města nad Seinou, byl koncem srpna dostavěn ruský pravoslavný pětikopulovitý chrám Nejsvětější Trojice. Je 37 metrů vysoký a má pozlacené kopule. Jeho vysvěcení a otevření je naplánováno na polovinu října. Bývalý levicový starosta Paříže Bertrand Delanoë ho ve městě sice

¹ L. Havlíková, *Středověký balkánský hrdina: realita a obraz*, in: Sborník z konference *Balkánský expres 2016*, Praha 3.–5. 6. 2016, Praha: FHS KU 2017, v tisku.

nechtěl, ale tehdejší prezident s maďarskými kořeny a předky Nicolas Sarkózy jeho stavbu podpořil. O stavbu pravoslavného chrámu v Paříži požádala francouzské vládní činitele Ruská pravoslavná církev v čele s tehdejším patriarchou Alexejem II., který v roce 2007 navštívil Paříž, v součinnosti s představiteli vládnoucích kremelských kruhů v Moskvě vedených prezidentem Vladimírem Putinem. Celý projekt financovala ruská strana, která zakoupila za 70 milionů eur pozemek o rozloze 4 hektarů v městské památkově a architektonicky chráněné rezervaci na Quai Branly. Autorem architektonického projektu je Francouz, Jean-Michel Wilmotte, a v novém pravoslavném kulturním centru bude vedle kostela a zázemí rovněž rusko-francouzská škola, knihovna, výstavní sál či kavárna. Tak bude mít Paříž, Mekka všech umělců, vedle Eiffelovky novou dominantu a dezorientovaní turisté nebudou v první chvíli vědět, zda přiletěli do Paříže nebo do Moskvy.

Ruské pravoslavné kostely stejně jako islámské mešity stojí dnes v řadě evropských hlavních měst, protože v nich žijí silné ruské a islámské komunity, které přece potřebují někde vyjadřovat a realizovat své náboženské cítění. Povolit jim to prý patří k (západo)evropské politické korektnosti a k demokracii, jak tvrdí politické špičky. Nově byly mešity v evropských zemích stavěny koncem 20. a v 21. století a jsou daní za evropský multikulturalismus, pluralismus a bezbřehou evropskou demokracii (staré mešity pocházejí z arabsko-muslimské doby v Hispánii-Španělsku, a z turecké okupace jihovýchodní Evropy, kde vznikaly často z křesťanských kostelů). Ruské kostely byly v Evropě stavěny již v 19. či na začátku 20. století jako centra ruské emigrace. Ta, co do objemu, narůstala zejména po různých historických politických zvratech a revolucích v Rusku a je v dnešních dnech v evropských zemích značně početná. Ruské kostely na Balkáně, či politicky korektněji v jihovýchodní Evropě, protože Balkán má v politické a novinářské hantýrce často pejorativní zabarvení a konotace,² navíc symbolizovaly a vyjadřovaly poděkování za ruské osvobození z turecké nadvlády podobně jako pomníky carům-osvoboditelům Mikuláši I. a zejména Alexandrovi II.

Evropa se má na co těšit! Na jedné straně expanze mešit, islámu a jeho vyznavačů, od vlažných až po ty radikální islamisty a teroristy, na druhé straně výstavba pravoslavných chrámů a s podnikatelskými kruhy spojená expanze pravoslaví a jeho uctíváčů. Dojde k souboji Titánů, dvou náboženských systémů, islámu a pravoslaví? Bude v čele nového osvobození Evropy od islámu zase Rusko jako při osvobození jihovýchodní Evropy od osmanských Turků v 19. století? Anebo už současné Rusko, které Evropa a USA vcelku bezpředmětně a zbytečně bojkotují a které má samo problémy s asijskými islámskými zeměmi bývalého SSSR a jejich sousedy, nebude na islamizaci Evropy stačit a Evropa se v přílivu islámských uprchlíků utopí. Unie neunie, NATO nenato. Co jsme si zavařili, to máme.

Nenávist k uprchlíkům se přetransformovala do nenávisti k cizincům vůbec, jak ukazuje situace ve Velké Británii po brexitu. Podle statistik jsou po Indech největší skupinou přistěhovalců v Británii Poláci. Latentní nenávist

² Viz také L. Havlíková, *Ta naše povaha byzantská aneb malé zamyšlení nad pojmem „byzantinismus“*, Slovanský přehled 95, 2009, 425-432.

k Polákům, kteří velkou měrou v Británii pracují, zejména v dělnických profesích, jak ukazovaly plakáty s polským instalátérem, propukla naplno. Přepadená dvojice Poláků středního věku, kteří si vyšli koncem srpna v sobotu večer do hospody, *pubu* v anglickém Harlow a která byla napadena dvaceti mladými lidmi, hochy i dívkami, to dokazuje. Napadení, které začalo nadávkami, dopadlo tragicky, protože jeden z mužů závažným poraněním hlavy v nemocnici podlehl, druhý se léčí s poraněním břichem a zlomenou rukou. Britská mládež tak dostala stigma vrahů, protože policie jejich čin šetří jako vraždu.

Kdy dojde na další nenávistné útoky Evropanů proti Evropanům? Proběhnou-li národní exity a rozpadne-li se Unie, dá se čekat, že latentní nenávist k cizincům všeho druhu, včetně uprchlíků a imigrantů udeří a propukne v národních státech rozpadlé Unie s nebývalou silou. Zkušeností války a etnické nenávisti si nedávno prošla jihovýchodní Evropa. Obyvatelé zemí bývalé Jugoslávie, Jugoslávci (tj. Slovinci, Chorvaté, Srbové, Bosňané, Makedonci, Černohorci), dlouhá léta koexistovali v relativním klidu a míru. S přispěním USA se jejich společný stát rozpadl, oni se pustili do bratrovražedného boje a nakonec se etablovali jako samostatné národní státy.

Spisovatel a novinář Benjamin Kuras, který ve své civilizační trilogii³ analyzoval sebevražednou mánii Západu, tj. západní Evropy a USA, jeho dosavadní islamizaci a totální chaos a rozklad Blízkého východu pod vlivem radikálního islámu, soudí, že spásu světu a západní civilizaci přinese střední Evropa. Prý jejím posláním je vyrůst ze své malosti, je nezasazená kolonialismem a neomámená politickou korektností, schopná uchovat si zdravý rozum a civilizovaný život. Nevím, nevím, zda Kuras nevkládá do střední Evropy moc velké naděje a zda lze sdílet jeho optimismus ...

LCH

---

³ B. Kuras, *Soumrak bílého muže*, Eminent 2012; idem, *Jak zabít civilizaci*, Eminent 2015; idem, *Poslední naděje civilizace*, Eminent 2016.